رسالت
سال سی‌وهشتم ■ شماره ۱۰۷۱۰ ■ روزنامه صبح ایران

اسطوره قوی بودن مردان، به آن‌ها فشار روانی مضاعفی تحمیل می‌کند

مرد که گریه نمی‌کند!

گروه اجتماعی- حسن طباطبایی

«مرد که گریه نمی‌کند»؛ جمله‌ای که چه زن باشید و چه مرد حتما بارها از کودکی تا بزرگسالی آن را از خیلی‌ها شنیده‌اید. همه ما شاید در ایجاد پدیده «مردانگی سمی» همراهی کردیم، تلاشی ناآگاهانه در ایجاد این باور که مردان باید برهمه مسلط باشند، هیچ‌احساسی نشان ندهند، همیشه برنده باشند و اشک نریزند. چرا تابوی گریه کردن مردان همچنان وجود دارد و این مسئله با نمایش ضعف تعریف و در بخش بزرگی از فرهنگ عمومی، رفتاری «زنانه» تلقی شده است؟ آیا کسی که راهی برای بیان احساسات خود پیدا می‌کند الزاما ضعیف است؟ چرا جامعه، آسیب‌پذیری مردان را تقریبا نادیده گرفته است؟ حال اینکه بررسی‌های جهانی حاکی از آن است، که مردان اگرچه به نسبت زنان کمتر با خشونت فیزیکی مواجه می‌شوند ولی در حوزه روانی. عاطفی این گونه نیست و معمولا با تجاربی در طول زندگی مواجه می‌شوند که بسیاری از آن‌ها نمود بارز و مصداق خشونت علیه‌ان‌هاست. درسراسر جهان، تقریبا۲۰ درصد قربانیان خشونت خانگی را مردان تشکیل می‌دهند و علت تابویی که وجود دارد از ابراز این مسئله امتناع کرده و هیچ‌گاه نمی‌توانند استیصال و ضعف خود را نشان دهند.

مطابق بررسی‌های پژوهشگران اجتماعی «جامعه از ابتدا این باور را برای مرد ایجاد کرده که نباید گریه کند و یا خشونت روحی- روانی‌ای که براو اعمال شده را آشکار سازد. زمان‌های زیادی وجود دارد که مرد به‌عنوان یک انسان احساس ضعف یا تنهایی می‌کند، اما هیچ‌وقت نمی‌تواند به‌عنوان یک فرد